

1. Розвідувальні: розвідка наземних, повітряних, морських цілей, розвідка місцевості; радіаційна, хімічна та біологічна розвідка; радіотехнічна розвідка;

2. Забезпечуючі: оцінка результатів ударів нанесених супротивнику; ретрансляція повідомлень та даних; транспортні задачі.

3. Вогневі: керування вогнем;

Для БПЛА цивільного призначення можна виділити наступні основні задачі: дистанційне зондування землі, цифрове картографування; моніторинг шкідливих для людини об'єктів (зона відчуження навкруги ЧАСС, пожежі лісових масивів, шкідливих виробництв, складів зі зброєю; моніторинг магістральних трубопроводів, з метою попередження несанкціонованого відбору продуктів, розривів; контроль за державним кордоном України; інформаційне забезпечення операцій МЧС в зоні екологічних та техногенних катастроф, а також операції по охороні морської економічної зони України від браконьєрського вилову риби; пошуково-рятувальні роботи; хімічна обробка об'єктів; метеорозвідка.

Отже, досить чітко видно, що сфера застосування БПЛА постійно розширюється і включає все більше практичних завдань як в цивільній, так і у військовій галузі. Часто з допомогою БПЛА виконуються місії, небезпечні для пілотованої авіації. В розвинених країнах активно застосовуються комплекси БПЛА поліцейськими, митними та рятувальними підрозділами.

Існує багато методів класифікації безпілотних літальних апаратів [2]:

по функціональному призначенню: спостережувальні; розвідувальні; ударні;

транспортні; винищувальні; багатоцільові; за способом старту:

- БПЛА з безаеродромним стартом;
- БПЛА з стартом як пілотований літак;
- старт з катапультної установки.

Як бачимо, великий попит на БПЛА є наслідком ряду переваг, так як БПЛА здатні забезпечити досить високий рівень безпеки, при якому суттєво знижується ймовірність аварійних ситуацій, що є основою для збереження людського життя.

Література:

1. Общие виды и характеристики беспилотных летательных аппаратов: справ. пособие / [А.Г. Гребеников, А.К. Мялица, В.В. Парфенюк и др.]. – Х. : Нац. аэрокосм. ун-т "Харьк. авиац. ин-т". – 2008. – 377 с.

2. Сенюшкин Н.С. и др. Особенности классификации БПЛА самолетного типа // Молодой ученый. – 2010. – №11. Т. 1. – С. 65-68.

УДК 347. 8(476)

Ходзицька С.В.,

студентка,

Інститут аеронавігації,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Меркотан Т.Ю.,

студентка,

Інститут аеронавігації,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Шуст Н.Б., д.с.н., професор

ДЕЛІМІТАЦІЇ ПОВІТРЯНОГО ТА КОСМІЧНОГО ПРОСТОРУ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ ВИРІШЕНЬ

Проблема визначення юридичних кордонів космічного простору – одна з найважливіших і досі невирішених проблем міжнародного космічного права. З одного боку, необхідно забезпечити дію принципу поваги повного та виняткового суверенітету на їх повітряний простір, з іншого боку – свободу мирного використання та дослідження космічного простору. У вирішенні цієї проблеми існує два протилежних за змістом підходи: просторовий та функціональний. [1, с.24].

Усі пропозиції на захист просторового підходу до делімітації, висловлені на офіційному рівні, а також у науці міжнародного повітряного та космічного права, можна підрозділити на дві групи. З одного боку, пропонується знайти природний фізичний кордон між повітряним та космічним простором або встановити кордон в залежності від "висотної стелі" польоту літаків. З іншого боку вважається, що необхідно здійснити політичне вирішення питання у договірному порядку закріпити кордон на умовній висоті.

У напрямку знаходження природного фізичного кордону для вирішення проблеми було запропоновано декілька підходів:

1. технічний – опора для досягнення аерокосмічної техніки і рівня розвитку новітніх технологій, коли забезпечення суверенітету ставиться в залежність від рівня технічного та технологічного розвитку держав, котрий явно неоднаковий. Більше того, як відмова від стабільного кордону суверенітету, котрий підніматиметься все вище по мірі вдосконалення авіаційної техніки, так і повернення до застарілих помилкових теорій ефективності у справі забезпечення державного суве-

ренітету суперечать загальноприйнятому принципу суверенної рівності держав;

2.орбітальний – вважати кордоном повітряного простору мінімальну висоту супутника, що вільно обертається навколо Землі. Однак при цьому необхідно визначити і на міжнародному рівні узгодити його еталон;

3. юрисдикційна лінія Кармана – встановити верхню границю державної юрисдикції на висоті, рівній приблизно 83 км, де тіло, що рухається зі швидкістю 7 км/с, не підлягає дії аеродинамічної підйомної сили і на тіло діє тільки відцентрова сила [2].

Вирішення проблеми делімітації політичним шляхом слугує цілям зміцнення як принципу повного та виняткового суверенітету держав на повітряний простір, так і принципу не присвоєння космічного простору. Він знаходиться у повній відповідності з практичними потребами авіації, космонавтики, а також з вирішенням проблем екології.

При цьому запропоновані три положення:

1. договірна межа – встановлення границі за допомогою консультацій та обліку різного роду факторів. Так, за рішенням Міжнародної авіаційної федерації (FAI) прийнято умовно вважати польоти космічними у тому випадку, якщо їх висота не менше 100 км. У практичній космонавтиці фігурують і менші висоти;

2.проміжна зона – встановлення між повітряним та космічними просторами деякої проміжної зони, що у правовому відношенні відповідає територіальним водам. Однак, така зона не виконувала б необхідних функцій, оскільки її фрагменти, розташовані між поверхнею Землі і космічним простором фактично будуть належати повітряному простору, на який розпоширюється повний і винятковий суверенітет;

3.договірна межа з особливими правами – договірне закріплення границі між повітряним та космічним просторами зі збереженням прав прольоту нижче її у тих випадках, які також визначаються спеціальною угодою [3].

Висновки: вирішення проблеми повітряного та космічного просторів безумовно являється актуальним. Судячи з вищевикладеного матеріалу, її вирішення досить проблематичне. По-перше, тому що дана задача носить характер світового масштабу. Розділ повітряного та космічного просторів спричинить необхідність міжнародних взаємовідносин, які у свою чергу можуть привести до міжнародних конфліктів. По-друге, розвиток космічних польотів призводить до екологічних проблем, що також викликає складності у досягненні регулювання повітряно-космічного простору.

Література:

1. Малков С.П. // Навчальний посібник: Міжнародне космічне право.– СПб., 2002.- С.24 – 25.

2. Договір про принципи діяльності держав по дослідженню та використанню космічного простору//MID.RU: сайт закордонних справ Російської Федерації 27.01.1967. URL.<http://www.mid.ru/ns-dvbr.nsf/11d2e6203c37ed2643256a1700434414/77875e58196f81d943256a5a002e6468?OpenDocument> .

3. Проблема делімітації повітряного та космічного просторів та перспективи її вирішення//MID.RU: сайт закордонних справ Російської Федерації. 2008.URL.

http://www.mid.ru/brp_4.nsf/sps/9B6D03B7DC298E37C325741000339BEC.

УДК 502.4:343.34(043.2)

Хотін Д.П.,
студент,

Інститут екологічної безпеки
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Хом'яченко С. І., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ НАЦІОНАЛЬНИХ ПРИРОДНИХ ПАРКІВ ТА ПРОБЛЕМИ ЇХ ДІЯЛЬНОСТІ

Природні ресурси України є її національним багатством. Їх збереження та раціональне використання є юридично закріпленою основою сучасного природокористування, екологічної безпеки та охорони природи і водночас невіддільною умовою збалансованого економічного та соціального розвитку держави. Саме на раціональному використанні природних ресурсів і охороні довкілля ґрунтується подальший розвиток держави. Проте, як наслідок тривалого ведення господарства без урахування екологічних інтересів, в Україні сталися значні зміни типових природних екосистем. Одним із пріоритетних напрямів екологічної політики в сучасних умовах є розвиток природоохоронної, в тому числі і природно-заповідної справи. Державна політика України щодо збереження природи щороку вдосконалюється (Загальнодержавна програма формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки, затверджена Законом України від 21 вересня 2000 року, Державна програма "Ліси України" на 2002-2015 роки, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2002 року). Чинна нормативно-правова база тільки частково забезпечує врегулювання відносин, що